

Gustave Kahn

A szerető dalai

*A kínt feledni tanítottál
szirén, ki minden kikötőben ott állsz,
lelkem lelkét neked íme, ideszövöm,*

*forró nász dal virága, vad öröm,
templom, hová sátramból vágyva vágytam,
regékkel ringatlak el a várakozásban.*

*Szépséged kapuboltja alá
hajnal nébész gyapjával tértem vissza végül:
szem nem látta vidék növényeiből készült.*

*Majd szőnyeggé szövöm puba lábad elé
s ha a perc kúnja ül komor homlokodon
szerelmes hajnalokkal végigsimogatom.*

*

*Az éjszaka hiány, nagyváros most az éjjel,
fénylő tekintetek, homlok, szőke homok,
az éjjel mosolyuk szertehintett szeszélye.*

*Bágyadt kedves az éj, bágyadt simogatás,
s felejtett dallam is, felidézett, elejtett,
kagyló-fodros ajak ismétli megremegve*

*S a kályhazugban száradó kabát is
és árnyék-ráncai a csendes félhomálynak
s feledett, régi számjegy álmodik most szobánkban*

*Néha gyengéden egy csillag is összeressen:
örök ruhát felöltő test árnya, szárnya rebben
megrándul, holt sebek gyötrik még enyhe lázzal.*

*

*Életerőnk bágyadt felfakadása,
emlékezés az ifjú lobogásra.*

*Málladozó, szürke, magas falak,
monoton kanyarjai sima utaknak,
bánata, olvadozó fagya sima utaknak,
bús emlékeink felfakadnak,
az érett ősről vallanak.*

*A járókelők léte röpke,
az öröklétben mondó, mit ér,
nem tart tovább a semminél
léptük, se sorsuk percnyi röpte.*

LACKFI JÁNOS FORDÍTÁSAI